

זכה — צורפתו מזככת אותו התורה לחיים.
לא זכה — צורפתו ביסורים למיתה.

[תהלים יט] "יראת ה' טהורה עומדת לעד".
אמר רבי חנינא: זה הלומד תורה בטהרה.
מאי היא — נושא אשה ואחר כך לומד תורה.
עדות ה' נאמנה.

אמר רבי חייא בר אבא: נאמנה היא ליום
הדין להעיד בלומדיה מי קיימה ומי לא.

יש דברים במשכן שנאמר בהם שהם עשויים
[שמות כו] "מעשה רקם".

ויש שנאמר בהם שהם [שמות כו] "מעשה
חשב".

אמר רבי אלעזר: הכל דבר אחד הוא:
שרוקמין — במקום שהושבין! שהיו
משרטטים את מקום הציור לפי מה שחשבו,
ולאחר מכן היו רוקמים שם.

תנא משמיה דרבי נחמיה אחרת:

רוקם — הוא מעשה מחט על גבי אריג קיים.
לפיכך יוצא ממנו רק פריצוף ציור בצד אחד
של האריג, ולא מצדו השני.

חושב — הוא מעשה אורג, לפיכך יוצאים
מהאריגה שני פריצופות, משני צידי האריג,
שכך אפשר לעשות בשעת האריגה.

שנינו במשנה: באלו הבגדים, כאשר הכהן
לובש את שמונת בגדי כהונה, נשאלין על
ידו באורים ותומים.

ומי שלומד אותה ואין בו יראת שמים הרי
אין לו להיכן להכנס בשער שהוא מקים
לעצמו.

אמר להו רבא לרבנן: במטותא בבקשה
מיניכו, לא תירתון תרתי גיהנם. אל תירשו
גהינם כפול, כי אם תהיו עמלים בתורה בלי
לקיימה ומבלי יראת שמים, מפסידים אתם
גם את הנאות העולם הזה וגם את חיי העולם
הבא.

אמר רבי יהושע בן לוי: מאי דכתיב [דברים
ד] "וזאת התורה אשר שם משה". ולא כתיב
"למד".

זכה אדם — נעשית לו סם חיים.

לא זכה — נעשית לו סם מיתה.

וחיינו דאמר רבא: דאומן לה, מי שמיימין
בה, שהוא עסוק בה בכל כוחו וטרוד לדעת
סודה, כמו "מין", שהיא היד העיקרית
שתמיד משתמש בה האדם, היא עבורו סמא
דחייא.

דלא אומן לה, מי שמשמאל בה, שאינה
ימין עבורו, אלא אינו יגע בה, היא סמא
דמותא. [לפי רש"י שבת פח ב]

אמר רבי שמואל בר נחמני: רבי יונתן רמי:

כתיב [תהלים יט] "פקודי ה' ישרים —
משמחי לב".

ומאי דך כתיב [תהלים יח] "אמרת ה'
צרופה". שמשמע צורפתו ביסורים ובגיהנם.

אלא: זכה — משמחתו, לא זכה — צורפתו.

ריש לקיש אמר: מגופיה דקרא "אמרת ה'
צרופה נפקא, יש ללמוד ענין זה: